

Αγία Μαρία η Αιγυπτία: Δεν σηκωνόμουν από τη γη μέχρις ότου μ' έλουζε με τη λάμψη του το γλυκύ εκείνο φως!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Τότε της λέει ο Ζωσιμάς· «Πόσα χρόνια έχουν περάσει, κυρία μου, αφ' ότου κατοικείς σ' αυτήν την έρημο;».

Εκείνη απάντησε· «Έχουν περάσει σαρανταεπτά χρόνια, καθώς υποθέτω, από τότε που βγήκα από την αγία πόλη».

«Και τι βρήκες ή είχες για τροφή, κυρία μου;», ρώτησε ο Ζωσιμάς.

Του λέει· «Δυόμισι ψωμιά είχα μαζί μου όταν πέρασα τον Ιορδάνη, που σιγά-σιγά ξεράθηκαν και έγιναν σκληρά σαν πέτρα· τρώγοντάς τα λοιπόν από λίγο πέρασα με αυτά χρόνια».

«Κι έτσι χωρίς κόπο», ρώτησε πάλι ο Ζωσιμάς, «πέρασες τόσα χρόνια, χωρίς καθόλου να σε πειράξει η ξαφνική μεταβολή της ζωής σου;».

«Με ρώτησες τώρα, αββά Ζωσιμά», του απάντησε, «για πράγμα που και μόνο που το αναφέρω με πιάνει φρίκη, γιατί αν θυμηθώ τώρα τους πολλούς κινδύνους που

υπέμεινα και τους λογισμούς που σκληρά με ενόχλησαν, φοβάμαι μήπως προσβληθώ και πάλι από δαύτους».

«Μην παραλείψεις τίποτα, κυρία μου», λέει ο Ζωσιμάς, «που να μη μου το ανακοινώσεις, γιατί από την αρχή πολύ σε παρακάλεσα γι' αυτό, ώστε να μου τα διηγηθείς όλα χωρίς καμιά παράλειψη».

28.«Πίστεψέ με, αββά», συνέχισε, «δεκαεπτά χρόνια γύριζα σ' αυτήν την έρημο παλεύοντας σαν με ανήμερα θηρία ενάντια στις παράλογες επιθυμίες. Όσες φορές έτρωγα η προσπαθούσα να λάβω κάποια τροφή, επιθυμούσα τα κρέατα και τα ψάρια που έχει η Αίγυπτος· επιθυμούσα το κρασί, που πολύ το αγαπούσα, γιατί έπινα πολύ κρασί όταν ζούσα στον κόσμο, ενώ εδώ, μην μπορώντας ούτε νερό καλά-καλά να γευθώ, φλεγόμουνά πολύ και δεν μπορούσα να υποφέρω τη στέρηση.

Μου ερχόταν και η παράλογη επιθυμία των πορνικών τραγουδιών, που πάντοτε με τάραζε δυνατά και προσπαθούσε να με πείσει να τραγουδήσω πάλι τα τραγούδια των δαιμόνων που είχα μάθει. Αμέσως τότε κλαίγοντας και κτυπώντας το στήθος μου με τα χέρια, θύμιζα στον εαυτό μου τη συμφωνία που έκανα καθώς έφευγα στην έρημο.

Τοποθετούσα ακόμη με τη σκέψη μου τον εαυτό μου μπροστά στην εικόνα της παναγίας Θεοτόκου, της αναδόχου μου, και έκλαιγα μπροστά της ζητώντας να διώξει τους λογισμούς αυτούς, που καταταλαιπωρούσαν έτσι την άθλια ψυχή μου. Όταν είχα κλάψει αρκετά και είχα κτυπήσει το στήθος μου, όσο μου ήταν δυνατόν, τότε έβλεπα φως να λάμπει γύρω μου από όλες τις μεριές και από τότε κι ύστερα, μετά την τρικυμία, επικρατούσε μέσα μου κάποια σταθερή γαλήνη.

29. Πώς όμως να σου διηγηθώ, αββά, τους λογισμούς που πάλι με έσπρωχναν στην πορνεία; Φωτιά άναβε μέσα στη δύστυχη καρδιά μου και την κατάφλεγε τελείως ολόκληρη, προσκαλώντας την σε επιθυμία της αμαρτίας. Αμέσως λοιπόν, μόλις μου ερχόταν τέτοιος λογισμός, έπεφτα στη γη βρέχοντας με δάκρυα το έδαφος, νομίζοντας ότι βρίσκεται μπροστά μου αυτή που εγγυήθηκε για μένα, επιβάλλοντάς μου ποινές για την παράβασή μου.

Δεν σηκωνόμουνά λοιπόν από τη γη κι αν ακόμη συνέβαινε να περνώ κι ολόκληρο εικοσιτετράωρο σ' αυτήν τη στάση, μέχρις ότου μ' έλουζε με τη λάμψη του το γλυκύ εκείνο φως κι έδιωχνε τελείως τους λογισμούς που με ενοχλούσαν. Λοιπόν πάντοτε το νοερό μάτι της σκέψης μου ακατάπαυστα κατεύθυνα σ' αυτήν που εγγυήθηκε για μένα, ζητώντας να με βοηθήσει, που κινδύνευα μέσα στο πέλαγος της ερήμου· και πράγματι την είχα βοηθό και συνεργάτη της μετανοίας μου. Και έτσι πέρασα το διάστημα των δεκαεπτά χρόνων, αφού πάλεψα με μύριους

κινδύνους. Από τότε και μέχρι σήμερα μου συμπαραστέκεται βοηθός σε όλα και μέσα από όλες τις δυσκολίες με χειραγωγεί».

Από το βιβλίο του Δημητρίου Γ. Τσάμη, «Μητερικόν», τόμος α', των εκδόσεων της Αδελφότητας «Η Αγία Μακρίνα», Θεσσαλονίκη 1990.

Πηγή: pemptousia.gr/ (Επιμέλεια Στέλιος Κούκο)